

Hoofdstuk 4

Werkongeval Christiaan (zaterdag 3 december 2011 's ochtends)

Om 9u15 rinkelde de telefoon en mijn man nam op. Ik begon al te mopperen omdat de telefoon zo vroeg in de voormiddag rinkelde. Het was echter Joke aan de lijn. Ze wilde mij heel dringend spreken, want er was iets gebeurd met Christiaan.

Ze vertelde dat Christiaan een zwaar ongeval had gehad en dat hij zwaar verbrand weggebracht was naar het brandwondencentrum UZ Leuven. Hij had namelijk op het werk 850 liter zoutzuur over zich heen gekregen, vertelde ze me. Ik vroeg aarzelend hoe erg het was. Ze zei dat ik heel vlug moest komen en dat ik mijn kleindochter Sara moest meebrengen. Vol ongeloof luisterde ik. Dat kan niet waar zijn, dacht ik bij mezelf, het is maar een nare droom... Helaas drong het tot me door dat dit de realiteit was.

Met pijn in mijn hart en vol ongeloof vertelde ik mijn man wat er gaande was, dat we ons moesten haasten naar het ziekenhuis.

Dadelijk vertrekken!

Onderweg in de auto dacht ik terwijl ik het luidop uitsprak: Hopelijk is zijn gezicht

gespaard gebleven. Laat het ons hopen, zei mijn man zachtjes.

Onderweg pikten we gauw Sara op.

Herinnering aan een eerder arbeidsongeval van mijn zoon

In gedachten verzonken tijdens de autorit dwaalde ik af naar het verleden... juni 2005.

Ik herinnerde het me alsof het gisteren was. Ook toen kreeg ik een telefoontje van mijn toenmalige schoondochter waarin ze me vertelde dat Christiaan naar het ziekenhuis was gebracht na een arbeidsongeval. Zij klonk toen eveneens bang en wanhopig, net zoals Joke vanmorgen had geklonken.

Het nieuws van vandaag en de herinnering aan toen boezemden me angst in en ik herbeleefde het voorval van 2005. Toen we destijds aankwamen in het ziekenhuis, zagen we mijn zoon liggen met zijn hoofd helemaal omzwaachteld. Het was duidelijk dat hij in coma lag want hij reageerde niet op ons. Ze vertelden ons dat ze hem in een kunstmatige coma gelegd hadden zodat zijn oog beter kon genezen. Zijn oog was verwond door een chemisch product.

Ik vroeg aan de verpleegster of er een risico bestond om zijn gezichtsvermogen te verliezen, waarop ze me antwoordde: Maak je daar maar geen zorgen over, hij heeft de nodige medische zorgen gehad, het gevaarlijke

goedje is volledig verwijderd en hij zal volledig herstellen.

Godzijdank, wat een opluchting, ik streelde zijn wang en fluisterde in zijn oor:
Zoon, het komt allemaal goed hoor!

Gerustgesteld door het goede nieuws van de verpleegster gingen we toen terug naar huis.
Hopelijk kunnen we dat straks ook doen?

Later toen hij volledig hersteld voor me stond en me omhelsde kreeg ik een gelukkig gevoel, dat was werkelijk een van de meest intense vreugdemomenten die ik ooit had ervaren.

Blijkbaar had er iemand op het werk een glazen beker met een gevaarlijk product onbeheerd laten staan op een aanrecht. Dit product was niet te onderscheiden van gewoon water en zich van geen kwaad bewust had Christiaan het in de gootsteen gegoten. Echter door het contact met wat achtergebleven water in de vochtige uitgietbak was er een steekvlam ontstaan en was een deel van het goedje opgespat, net in zijn gelaat. Gelukkig was hij kalm gebleven en beginnen spoelen en spoelen tot de MUG aankwam.
Gelukkig herstelde hij volledig van dit arbeidsongeval.

Aankomst ziekenhuis (zaterdag 3 december 2011 's ochtends)

Een beetje afwezig, in gedachten verzonken, werd ik door mijn man tot het heden terug geroepen. We waren aangekomen bij de ingang van de spoedgevallen van het UZ Gasthuisberg te Leuven.

Ik wist niet goed hoe ik me moest voelen: opgelucht of eerder afkerig van de plaats waar we ons bevonden. Het was tenslotte ook in dit gebouw dat Christa nog niet zo lang geleden was overleden. Herinneringen borrelden op.

Aan de incheckbalie kregen we de nodige uitleg waar Christiaan zich bevond in het illustere gebouw. Angstig, met een piepklein hartje, begaven we ons naar de opgegeven afdeling.

Aankomst afdeling waar Christiaan verpleegd werd

Daar lag hij dan, mijn zoon Christiaan. Overal zaten slangetjes in zijn roerloze en verminkte lichaam. Hij lag aan een beademingsmachine en bevond zich in een comateuze toestand. Woorden schieten tekort om te beschrijven hoe hopeloos en machteloos ik me voelde toen ik hem daar zo zag liggen.

Mijn hoofd vervulde zich van ongeloof, dit kon niet echt zijn. Ik bevond me in een nare droom. Toch drong de realiteit tot me door. Ik trilde op mijn benen. Heel mijn wereld stortte in. Ik schreeuwde het uit: "Christiaan, riep ik, Christiaan jongen, wat is er met jou gebeurd?" Ik herinner me dat ik God smeekte: Alstublieft, niet mijn zoon?

Ik barstte in tranen uit en huilde onafgebroken. Hoe kon een God dit toelaten? Ik wilde nu alleen zijn met hem, zijn pijn delen, verzachten, hem helpen. Door mijn tranen heen zag ik dat zijn ogen opgezwollen waren en dat het weinige onbedekte stuk huid van zijn gezicht bruin gekleurd was. Het zuur dat hij over zich heen had gekregen was hier de oorzaak van. Ik vroeg me af of hij op dit ogenblik pijn zou lijden. Maar hij had morfine gekregen, dus voelde hij waarschijnlijk geen pijn. Bang keek ik mijn man aan en vroeg: denk jij dat hij het zal halen? Als antwoord omarmde hij me zachtjes en probeerde hij me te troosten met de woorden: ik weet wat je nu doormaakt. Ik rukte me los en keek weer naar mijn zoon... Néééé... snikte ik, dit kan en wil ik niet aanvaarden! Zo mogelijk nog luider huilend riep ik zijn naam, opnieuw en opnieuw. Ik werd hysterisch.

Zoon,
alstublieft,
geef me een
teken van
leven, blijf
bij ons! Wij
en je zoontje

Pieter hebben je nodig. Hoor je me? Je mama is hier nu, ik smeed je om niet te gaan. Ik zie je zo graag jongen, bleef ik maar roepen. Uitgeput drukte ik mijn hoofd tegen de borst van mijn man. Hij omarmde me met een diepe zucht. Meer kon hij op dat moment ook niet doen. Troost was het enige dat hij me kon bieden.

Opnieuw rukte ik me los uit zijn omarming en riep: waarom moet jij op deze manier gestraft worden, lieve zoon, jij die niemand kwaad doet, waarom juist jij? Dit is wel een heel verschrikkelijke manier om aan je einde te komen.

In mezelf dacht ik na over de onmenselijke aard van dit voorval. Dit wens je niemand, zelfs de grootste misdadiger niet. Opnieuw nam mijn man me vast en vertelde me dat hij begreep wat ik doormaakte. Dit bracht me toch een beetje tot bedaren. Ik hoopte dat Christiaan tot bewustzijn zou komen en minstens zijn gezwollen oogleden zou openen en me zeggen: ma, ik kom er wel door, maak je geen zorgen.

Smekend keek ik de spoedarts aan en vroeg of er geen mirakel bestond dat hem zou kunnen redden.

Mevrouw, we hebben spijtig genoeg onze beperkingen.